

HUGO TREFFNERI GÜMNAASIUM

MIILANG

AASTAST 1925

APRILL 2014

Välja arvatud

PERSOON

3 Anni lugu

LK 10

PERSOON

Jan Teevet

LK 6

KÖMU

**Treffneri
linnalegendid**

LK 21

PROBLEEM

**Sõpruskoolid –
miks sellised?**

LK 4

Aeg saab otsa

Aprill. Tartu õhus on tunda kevadet. Linna peal näeb patsidega roosas riideis tüdrukuid, poistel on kopaga traktorid kotis. ABC King teeb lõpukingadele esimese allahindluse. Treffneris kõlab abiturientidele viimane koolikell.

Tegelikult ei tea me kunagi, kes meiega jäävad. Aga mõned tõesti jäävad. Kohe jäävad nii südamesse, et ei saagi õieti lahti ja tuleb aeg-ajalt nendega kokku saada. Niiviisi korjame oma südamesse inimesi ega tea kunagi, kauaks on kedagi antud.

Tahan loota, et Treffneris kohatud kaasõpilaste ja sõpradeks saadud õpetajatega jätkub ühist keelt ja jagamist veel pikaks ajaks. Minuga jäävad veel kauaks mälestused Miilangu päevilt: suur ja võimas toimetus, juhendaja Age ja teised sõbrad, kellega jääme meenutama meeolukaid Aliase mängu, öiseid koosolemisi ja rohkem tööd. Kas te teate, kui palju rõõmu võib tuua üks trükisoe ajaleht? Aga 1050 trükilõhnalist Juubeli-Miilangut? Seda eufooriat on raske unustada.

Ometi on see peatükk minu jaoks läbi saamas. On aeg anda järg üle ja usaldada nooremad toimetajad koolilehe traditsiooni visalt elus hoidma. Miilang jätkab rohelist ellusuhtumist ja fanaatiliselt jalgrattaarmastust. Kui tarvis, õpetab Miilang teidki rattaga sõitma ja TERTist saate päris oma jalgratta kauba peale. Huvitume, kuidas liiklevad meie õpetajad, ja uurime, mida räägitakse Treffneri koolist linna peal. Miilang harib: pange tähele linde, kevadekuulutajad tasub hiljem õues ära tunda!

Mina vaatan täna elule koolilõpetaja silmadega otsa. On hirmutav. Ometi saab põnevus meist võitu ning me astume ellu, lootuses, et needsamad südamesse jäänud sõbrad on toeks ja olemas. Rebased ja üheteistkümnendikud, õelge ei kevadväsimusele ja jätkugu teil indu edasi pürgida. Abituriendid, rahu, meelekindlust ning edu eksamitel!

Peatoimetaja
Eliisa Ülevain
ja varblane

Treffneristid käisid poliitikat tegemas

MARKUS JOHANN KUSLAP

Eesti Mudel-Euroopa Parlament ehk MEP toimus sellel aastal üheksandat korda. Meie kooli esindas kümneliikmeline delegatsioon.

Mudel-Euroopa Parlament on neli päeva kestev Euroopa Parlamendi simulatsioonimäng 15-19-aastastele noortele, mida korraldatakse kõigis Euroopa Liidu liikmesriikides. Loe MEPi tööst ja tegemistest lähemalt leheküljelt 16.

HTG bänd kuulsuseredelil

ELIISA ÜLEVAIN

Kevad on pannud linnud laulma, lilled õitsema ja seadnud sõprade pillid hääle. Hugo Treffneri Gümnaasiumi bänd The Aspen Shivering andis 18. aprilli õhtul Tartu Kirjanduse Maja keldris asuvas Arhiivis oma esimese täispika kontserdi.

The Aspen Shivering on möödunud talvel loodud bänd, mis tegutses koosseisus Karoliine Lisette Kõiv, Joosep Järs, Thorny Valk, Kaarel Kree, Kaspar Nummert ja

Heigo-Elmar Vahesaar. The Aspen Shivering eesti keelde tõlgituna tähendab haavapuu värisemist. Bänd on naljaga pooleks nimetanud oma muusikat *indie*'ks, mille on folgi maitse ja *jazz*'i lõhn, kuigi tegelikult nad oma stiili sildistada ei soovi. 18. aprilli kontserdil esitas bänd 12 lugu, millest enamus oli omalooming. Publikut oli kohal bändi endagi üllatuseks üsna palju. Kontsert läks väga edukalt ning pärast lisalugu ja tormilist aplausi kõlas publiku seast küsimus: "Millal järgmine laiv on?". The Aspen Shiverigi saab kuulda taas juba Mailaulul ja Indiefestil. Täpsemat infot jälgi Facebookis ([facebook.com/aspenshivering](https://www.facebook.com/aspenshivering)).

LOE MIILANGUT KA VEEBIS!
HTG.TARTU.EE/MILANG

JUHENDAJA

Age Salo

PEATOIMETAJA

Eliisa Ülevain

VEEBIMIILANG

Jürgen Laks

KEELETOIMETAJA

Johanna Adojaan

TOIMETUS

Eliisa Ülevain, Maria Roberta Org, Laura Porovart, Reelika Jõgi, Kaarel Kree, Anu Korela, Johanna Adojaan, Tiina Tubli, Kristel Zimmer, Katariina Kriipsalu, Liisi Voll, Eleri Anni, Karmel Kristin Einberg, Liina-Mari Roolah

KÜLJENDUS

Jürgen Laks

FOTOD

Mari-Liis Kullamaa,
Kaarel Kree,
Reelika Jõgi

Kaante vahel ja ära kaitstud

ANU KORELA

KÜMME PÕNEVAIMAT MAPPI
Võtsin ühel õhtul asjatundja õpetaja Aare Ristikivi, kes on üks UPT komisjoni tähtsaid liikmeid, endaga kaasa ja vaatasime põnevaid töid, mis sellel aastal lõpetavad õpilased on suure vaevaga valmis teinud. (NB! Tööd pole paremusjärjestuses ning välja on toodud vaid üksikud märkimisväärsed teosed.)

LIINA-MARI ROOLAHT

Kevade saabudes on üha tihedamini hakanud meid külastama soojad päikesekiired, mis pärast pikka ning pimedat talve naeratuse näole toovad. Selle nautimise asemel on aga näha inimesi, kes käivad ringi tulpinud ilmega, kurtes keskendumisraskuste, uimasuse ning väsimuse üle. Millest võib see tulla?

Suve lähenedes on raamatukogus tunda higi, peavalu, unetute ööde, kulunud klaviatuuride ja ajuragina lõhna, mis viitab sellele, et raamatukokku on jõudnud trükisoojad teosed. Seda küll mitte raamatute, vaid kilekaante vahel olevate uurimis- ja praktiliste tööde näol. Praegused abituriendid on kaitsmas viimaseid töid ja kaelast saamas kohustust, mis kümnendikel ja üheteistkümnendikel veel ees on.

OLULINE ON TEEMA VALIK
Ristikivi ise ütleb, et tema meelest on töö tähtsaimaks osaks teema valik ja idee, millest kinni haarata. Põnevaks muutub töö siis, kui õpilane on teemasse süvitsi sisse läinud. Näiteks toob ta Kaarel Rääpani auruveduri, kus on tunda, et Kaarel pinnapealselt asjale lähenenud pole. Kui mõni töö hakkas huvi pakkuma või on endal vaja pisut abi ja näidiseid, kuidas täpselt tegutseda, siis minge küsige raamatukoguhoidjalt valmis töid!

- „Arvutimängu loomine” (S. Sammul, T. Kutsar, H. K. Aljas)
- „Koolilehe Miilang juubelinumber Hugo Treffneri Gümnaasiumi 130.aastapäevaks” (Eliisa Ülevain)
- „Hugo Treffneri Gümnaasiumi ingliskeelse veebilehe täiendamine” (Kaspar Nummert)
- „1949. aasta märtsiküüditamine Kadri Müüri loo näitel” (Merit Müür)
- „Mudel kitsarööpmelise auruveduri Kc4-332 järgi” (Kaarel Rääpan)
- „Ester Mägi ja tema klarnetiteosed” (Erle Kont)
- „Nelja ehtekunstniku looming Eesti uuemas ehtekunstis” (Kaisa Põhako)

TRUMPA ÜLE!

Ei kevadväsimusele!

ÕP. HELE KIISEL:

„Kevad muidugi mõjutab, aga keskendumishäirete põhjuseks võib sama hästi olla ka eelneval ööl halvasti magamine. Kevadel tekib teatav ainepuudus.“

oli talvel kõigi „suur sõber“. Kui tasakaal on saavutatud, siis on hooaeg paraku juba muutunud ja nii kipub väsimus meiega ikka ja jälle kaas käima.

ÕPILANE NELE MARIE

TIIDELEPP:

„Pea tödema, et see aasta on üle pika aja esimene, kui ma kordagi kevadväsimust tundnud ei ole. Sel kevadel on soojad ilmad andnud oodatust palju-palju rohkem energiat. Kui juba hommikul kooli minnes päike silma paistab ja soe tuul jope hõlmasid lennutab, on terveks päevaks palju rohkem energiat kui sombus-te pilvede või jääkülma lumega. Kevad on vahva!“

1. Viibi palju värskes õhus.
2. Ära unusta piisavalt magada.
3. Toitu mitmekesiselt (söö iga päev värvilisi puu- ja aedvilju).
4. Ole aktiivne (tee regulaarselt trenni/ jaluta).
5. Joo piisavalt vedelikku, su keha vajab seda.

Just Sina võid öelda kevadväsimusele „ei“! Järgi lihtsalt nõuandeid ja ole positiivne.

Tartu vaimueliit vs Hollandi väikelinn

MARIA ROBERTA ORG
JA
ELERI ANNI

Kõik algas eelmise õppeaasta kevadel, kui õpetajad Olga Titova ja Kerli Orav-Puurand hakkasid projektist huvitatuid otsima. Rahvas kogunes vaevaliselt ja reklaami tuli teha tihedalt. Sügiseks oli selgunud, et seekordsele vahetusele läheb Eestist vastu ainult õrnem sugupool. Raske öelda, mis oli põhjuseks, sest eelnevatel aastatel on poisse ja tüdrukuid olnud üsna võrdset

KORDAMÖÖDA KÜLAS

Esimesena võtsid teekonna ette hollandlased ja külastasid Eestit. Ilmselt suurimaks üllatuseks oli meile nende imelikud söömisharjumused. Hommikul sõid nad saia, lõunaks eelistasid nad saia ja õhtul soovisid midagi suurt

Väike paus: eestlased raudteejaamas jalgu puhkamas

Hugo Treffneri Gümnaasium on mitmeti väga edukas kool. Eksamitulemused on suurepärsed, õpetajad tasemel, koolimaja kaunis ning osaletakse mitmetes huvitavates rahvusvahelistes õpilaprojektides. Aastate jooksul on üheks pikemaks projektiks olnud koostöö Hollandis asuva Merlet College'iga Cuijki nimelises väikelinnas. Sel aastal tõstatas projekt küsimusi sõpruskoolide olemuse ja vajalikkuse üle.

ja kõhtu täitvat. Lisaks oli neile suureks probleemiks jalgsi liikumine punktist A punkti B, ilmselgelt tundsid nad puudust kahe rattalisest liikumisvahendist. Kevadisel koolivaheajal sõitsid Eestit esindavad neiud Hollandisse. Kodusesse sisse astudes oli üllatuseks (juba Eestis avaldunud komme), et jalanõud võib jätta mustust kartmata jalga. Polnud üllatav ka see, et hommikuks ja lõunaks pakkusid vahetusõpilased meile saia, ise seda röömsamini süües kui meie. See, kes polnud kaua rattaga sõitnud, sai seda nüüd nädal aega järjest nautida. Nii mõnigi meist sõitis igal hommikul,

põsed punased, kooli poole. Hollandis pidavat rattaid rohkem olema kui inimesi. Terve nädala saime proovile panna ka oma inglise keele oskust.

POLE HEAD ILMA HALVATA

Erinevad küsimused projekti kohta keerlesid meie peades pidevalt. Koduteel rääkisime teiste tüdrukutega ja jõudsime järeldusele, et hollandlased olid meist tsipake liiga erinevad. Sel aastal oli valdav enamus meie vahetusõpilastest meist vähemalt aasta-kaks nooremad. Teismelistena on juba sellise vanusevahega raske leida ühist jututeemat. Samas pole eelnevatel aastatel eestlaste ja hollandlaste vahel vanusemuret olnud, ehk pole seda ka järgnevatel aastatel. Kuid meil tekkis küsimus, kuidas saime endale sõbraks just Merlet College'i. Õpetajalt pärimas käinud, selgus, et midagi keerukat selles protsessis ei ole. Ei toimu mitmeaastalist eeluurimist sõpruskooli kohta, samuti ei tehta ülekoollist küsitlust sõbrunemise vajadusest ega midagi muud selletaolist. Merlet College'iga sõbrunesime tänu nende saadetud pakkumisele korraldada meie ja nende kooli vahel ühine vahetusprojekt ja nii ta läkski.

PISUT EBAVÖRDNE JA PIISAVALT EBAMUGAV

Miks üldse selline küsimus peaks üldiselt väga tore da projekti käigus tekkima? Ehk on asi selles, et seesamine vanusevahe teeb siiski oma töö. Jututeemad, millest meeldiks mõnusalt vestelda, on eelistatult teised: maailma üldisest heaolust neile vestelda ei meeldinud, samuti polnud nad eriti huvitatud ei kultuurist ega ka poliitikast. Polegi muud kosta! Ehk peaks järgnevatel aastatel sõpruskoole otsima sarnaste huvidega noorte järgi, siis juba jututeemadest puudust ei tuleks. Kes teab, milliste imeliste inimestega võiks sellisel juhul tutvuda kooliprojektide käigus, olgu see sõber kasvõi teisest maailma nurgast.

AASTAD POLE VENNAD - ÄRME KAOTA LOOTUST

Kui kellelegi jäi mulje, et hollandlased pole väärt vahetuseks, siis saite valesi aru. Eks sellised projektid on alati kahe otsaga: alati leidub keegi, kes ei jäänud rahule. Kokkuvõttes saame siiski öelda, et midagi kaotanud me pole. Saime käia kaunis riigis, tutvuda äärmiselt abivalmide perekondadega ning veeta nädalakese oma 11. klassist täiesti teises keskkonnas.

karakas

Kark – paneb proovile vigastatu või ühiskonna?

KARMELE KRISTIN
EINBERG

„MIS JUHTUS?“

On küsimus, millele ma olen vastanud kordades rohkem, kui mul kahel käel sõrmi on. Õnnetus ise oli tegelikult nii tobe, et see lausa nõuab jutumärkide kasutamist, sest see „õnnetus“ ei olnud midagi enam kui nigel kõnnitee äärekivilt allakukkumine. Seda niimoodi, et murdsin oma jalaluu lausa kahest kohast.

JALALUU MURTUD, MIS SAAB EDASI?

Nüüd tuleb hakata karkudega kõndima, mis on kordades raskem, kui ma kunagi arvanud oleksin. Esmaspäeva hommikuti kolmandale korrusele minek on tõeline meistriliiga sport: lõpuks klassi jõudes on kops koos ja nahk märg. (Vähemalt pole enam koolis külmumisega probleeme!) Teadagi, et treffnerist vabast ajast õpib ja uneajast kordab, nii et koolist puhkuse võtmine, olgu liiklemine kuitahes raske, ei tulnud kõne allagi. Niisiis sain proovile panna koolikaaslasi ja õpetajaid.

Villis peopesad, valusad käed ja väsinud jalg – see suurepärase kombinatsioon on tulemus, mille saab peale paarinädalast karkudega käimist. Õnnetusi ikka juhtub – isegi treffneristidel. Nüüd siis püüan oma täbrast olukorrast parimat võtta selle sama artikli näol: kasutan ära võimalust kirjeldada oma kogemusi karkudel ning koolikaaslaste reaktsioone.

ABIVAJAJA VÕI SIMULANT?

Eksperimenteerisin nii kaaslaste kannatuse kui ka abivalmidusega. Seda sai enamasti tehtud puhtalt abitusest, kuid nii mõnelgi korral oli asi ka taotluslik: „pillasin“ erinevaid asju, nagu vihkuid-õpikuid, karke; „komistasin“; palusin, et ust lahti hoitaks. Minu isiklik lem-

mik oli trepistseen ehk lähenkeset rahvastatud treppi meeletult aeglasel kiirusel ja nii, et minust võimatu mööduda on. Siinkohal loodan, et proovile pandud lugeja suudab mulle need trikid andestada. Ehk on eksperimendi tulemused asja väärt? Sest tulemused olid igati positiivsed. Treffnerist võib enda

üli uhke olla, sest abivajaja (või siis „abivajaja“) hätta ei jäänud. Mis veel toredam, enamasti polnud abi vaja isegi paluda – seda tuldi ise pakkuma. Võrdlemisi alatu trepistseeni puhul võis seljataha ehk kergelt ohkamist kuulda, kuid taha vaadates olid kõigil väga toetavad ja sõbralikud ilmed.

ÕPETAJA VÕI PÕETAJA?

Õppimise puhul muidugi järelandmisi ei tehdud – miks peakski? – jalg on ju haige, mitte pea. Mõned privileegid mul aga kaasõpilaste ees siiski olid: nagu võimalus tundi alustada istudes ja õigus tundi hilineda, mis laienes ka mu saatjale. Kusjuures loa hilinemiseks sain ma õppealajuhatajalt Aime Pungalt. Tore aga oli see, et murelikud küsimused ja tähelepanu vaese karkudel sandi suhtes ei tulnud ainult kaasõpilaste poolt, vaid ka õpetajatelt.

KUHU KADUS KOOLI LIFT?

Minu praegune olukord tekitas aga huvi ja küsimusi kooli lifti suhtes. Liftišaht on meil olemas, aga lifti ennast pole. Mina sain küll ühe terve jala ja paari terve kättega karkude peal liikudes õnneks hakkama, aga kuidas liikleks meie koolis ratastoolis inimene?

Kargutaja õudus: Treppe mööda liikumine on ebamugav endale ja teistele.

Katarsis sünnib meie sees ja ümber, päästikuks ilu

TIINA TUBLI

Jan Teeveti meelitas Saaremaalt Orissaarest (küsisin kohe saarlasele omase murde kohta - koduse kasvatuse tõttu pole noormees selles kunagi rääkinud, ei mingit õ-tähte õ-tähe asemel. *toim.*) Tartusse ja just Treffneri gümnaasiumisse kuulnud Helgi

Jan Teevet, nii saavutustelt kui välimusest (võimsad 199,9 sentimeetrit pikk) silmapaistev, mööda kooli portfelliga ringi vuhisev 12.d klassi õpilane. Noormees, kes joob hommikualustuseks kaks *triple espresso*'t ja sööb kõrvale elegantset valgehallitusjuustuomletti (võibolla see ongi tema edu ja töökuse saladus?); mees, kes teeb imesid teatrimaailmas. Eelkõige tuntud kui Unenäoklubi 2.5 (ehk hetkeseisuga kolmas lend) austatud juhendaja.

Teringu hiilgavast näitetrupist. Toetuseks sai ka idee, et iga eesti kultuuri eliidi osaks oleva inimhinge eluloos on vähemalt üks Tartu periood - nõnda võiks ka temalgi. Piir on kolm aastat - gümnaasium - ja ei hetkegi kauem.

Kohale jõudes oodatud teatritruppi polnud, nõnda tuli Teevetil ohjad enda kätte haarata ja see ise rajada, sest teatritegemise kirg oli

nõnda suur. Suurepärase ja lõpliku idee tuligi 2011. aastal Betti Alveri luulepäevadel; koos sõbraga Miina Härma Gümnaasiumist loodi trupp ning ristiti ametlikult Unenäoklubiks. Algselt oli tegu siiski lihtsalt muheda seltskonnaga, kellel oli ühine vaade ja kunstiline tajutaju.

Esimeseks katsekiviks sai Jacques Prévert luuletus "Kuidas portreerida lindu".

RETSEPT

Unenäoklubil on kolm põhitõde - ilu, tõde ja vabadus. Kõik, mis on olemusest tõeline, on ilus ja sellest tuleneb vabadus. Kui tükist midagi koorub, on see siiras elu. Tükide aluseks on uitmõtted, eluküsimused, köitvad laused, huvitavad sõnad või etüüdid. Jan lisas veel, et nende etüüdid ei ole ja ei tohi olla kindlasti liiga lihtsakoelised. Näiteks tõi ta sobimatuid

"mängi roosat elevanti" ning sobiva "milline on jahimehe siseküsimus hetkel, mil püss on paugatanud ja metsavaike laulab itku langenud hirvele?".

EESMÄRK

Aktsioon ise algab eelkõige trupi ühisest südamelöögist, selle ühise südamelöögi olemusest ning sellest, mis on Jani jaoks oluline.

Tema eesmärgiks on noortele selgeks õpetada teatri ja kooliteatri põhitõed ning viia nad võimalikult paljudele (loodetavasti kõikidele) teatrefestivalidele, et järelkasvul tekiks professionaalne teatralane tutvusringkond ning nad saaksid professionaalselt žüriilt arenguks tähtsat tagasisidet.

JÜNGRITE TULEVIK

Teevet peab lendu tähtsaks ja enda jaoks oluliseks, sest kõik noored on alustanud puhtalt lehelt (trupis vaid gümnaasiumi esimese astme õpilased). Ta on saanud neid vormida ja taltsutada, olla neile nõuandjaks ja mentoriks. Selgituseks tõi ta metafoori Antoine de Saint-Exupéry teosest "Väike prints": "Kui sa rebase ära taltsutad, siis pead tema eest hoolt kandma".

Hetkel on Teevet mõtetega ummikus. Ilma lavastajata ta oma jüngreid jätta ei soovi, trupi üleandmine teisele lavastajale aga eeldab temalt täieliku usaldust uue lavastaja kontseptsiooni osas. Unenäoklubi tulevik on ähmane kui kevadine vihmavesi lompides. Jan siiski teeb kõik, et klubi tegevuskatki ei jääks.

TARTUST JA KOOLIST

Jan usub, et nende kolme aasta jooksul on Tartu õpetanud teda elama ning peab seda ülikoolilinna suurimaks vooruseks. Idee, et ta on tundnud kõiki tundeid, mida inimese tundespekter sisaldab, on sõnasetamatult suurepärase.

Treffneri gümnaasium oli tema jaoks unistuste gümnaasium. Ta hindab kooli juures põhiliselt erinevate inimeste rikkust ja kooslust, mis on äärmiselt kummuline ja põnev. See-eest nendib, et tal on olnud kooli suhtes tohutuid vastumeelsusi ning noormees tunneb puudust vabast humanitaarsest vaimust. Eriti häirib teda levinud mõttelaad seoses sellega, et humanitaarsuund on mõttetu. Eks see idee painab meid - truu hingelisi humanitaarsuuna õpilasi - kõiki.

TULEVIKUPLAANID

Tulevikus näeb ta end näitemajas, nimelt on teda võlunud teatrile omase "oma maailma" loomise võimalus, mis on kirjeldamatult magiline. Lavalaudadele ronida noormees ise ei sooviks, kõige meelsamini jätkaks tuleviku teekonda lavastajana. Eestist ära Jan ei kipu.

Suurimaks eesmärgiks on kunagi luua perfektne lavastusversioon Virginia Woolfi teosest "Lained" ja esitada seda just nimelt väikeses armus Eestis.

- Uus Teater "Pure Mind"
- K. Unti lavastus "Nisa"
- E. Nüganeni lavastus "Utopia rannik. II osa. Laevahukk"

JAN SOOVITAB:

UNENÄOKLUBI 2.5 ISELOOMUSTUS:

Jan on meie suur juht ja õpetaja ning eluteegiid ses agooniast täis ilmas. Jan on me kaardilugeja sel pikal ja väsitaval eluteel. Ilma Janita oleme kui pecker, mida keegi ei täida. Jan on me elusamba baas, kapiteel ja iga kolmas kannellüür. Jan on tugi meie tugitoolidele pisaraterohketel sügisõhtutel. Jan on kui lubimört ja meie kui klaasikillud - koos moodustame (peaaegu täiusliku - me ei oska näidelda, jou!) mosaiigi. Jan on suht OK.

LÕPETUSEKS: MIKS ON NII, ET "KES EES SEE MEES" AGA "NAISTEL ON ALATI EESÕIGUS"?

"Ma tean, miks on naistel eesõigus - see on meeste argusest!" vastab Jan kiirelt ja justkui iseenesestmõistetavalt, "Samas naisel lihtsalt PEAB olema eesõigus, sest naine sümbolina on mehe ees ülemuslik, lisaks veel ka ema sümbol."

Seejärel toetab noormees pea käele ja tõmbab kulmu ärevalt kortsu, tema silmis peegeldub mõtlik rõõm pealtnäha kerge küsimuse keerulisuses: "Aga miks on nii, et kes ees see mees?... No arvatavasti mõtlesid selle mehed välja, et oma alaväärsust natukenegi vähendada."

TOREDAT JANIST

1. "Kui Vikipeedia ei tea, siis Jan teab!"
2. Ta käsi on olnud KUUS KORDA KIPSIS.
3. Õpetajate meeoleharmiks ei kannata kunagi mütsi - selgituseks ja lohutuseks: lakikiht juustel on piisavalt suur ära hoidmaks kahjustusi alates hoolikalt sätitud juuste sassiminekest külmetuseni.
4. Peale põhikooli veetis aasta vahetusõpilasena Belgias
5. Pühapäeva hommikuid alustab ta kööginõu(de) pesemisega - omamoodi vaimu- ja hingepuhastuse meditatsioon.

(Foto: Johanna Adojaan)

Absurdsed faktid: Jan võib näiteks rääkida, kuidas Ever ja Mikiver leidsid mingi misantstseeni ja kuidas see toimus.

Õue ja tööle!

ELIISA ÜLEVAIN

TERT on MTÜ, mis pesitseb alates 2013. aasta lõpust Tartu Loodusmajas. Suuremaid rattaosi hoitakse üle tee asuvas Lille Maja keldris. TERTi eesotsas on Loodusmaja haldusjuht ja jalgrattaentusiast Ilmar Part. MTÜ eesmärgiks on kutsuda inimesi üles jalgrattaid korda tegema, hooldama ja taaskasutama. "Rohkem rattaid tänavale!" on Pardi sõnul TERTi motto. MTÜ

Aprillikuu esimesed soojad tunnetatud, on paslik aeg kõnelemaks talgutööst ja jalgratatest. Ja just nimelt mõlemast, sest Miilangu toimetus alustas talguhooaega juba 29. märtsil, mil ulatati abikäsi Tartu Eksperimentaalsele Jalgrattatehasele (sõpradele lihtsalt TERT).

kogub kokku vanu rattaid, et neist korralikud jalgrattad valmis ehitada ning vajajatele ära anda, vahel ka sümboolse summa eest müüa (sest kulud tuleb kuidagi katta).

UUS HINGUS VANAST

Miilangu toimetus tegi korda rattaid, mida hiljem jalgratate raamidele alla panna. Selleks tuli kõigepealt ratta sisud tolmust ja õlist puhtaks teha. Seejärel tuli pingutada ja vahetada kodarad ning otsida sobiva suurusega väliskumm. Kõige keerulisemaks osutus terve sisekummi leidmine. Sisekumm tuli esmalt täis pumbata ning kindlaks teha, kas see mitte õhku läbi ei lase. Kõige parem on augu tuvastamiseks kasutada veekaussi, mille abil on kohe näha, kust õhku välja tuleb. Kummi parandamiseks on spetsiaalsed lapid, mida eelnevalt karestatud pinnale kleebitakse. Terveks tehtud sisekumm tuli õhust tühjaks lasta ning pooleldi peale pandud väliskummile vahele toppida. Niiviisi tegime koostöös valmis üsna mitu ratas.

KÕIGILE JAGUB

Tegelikult on soovijatel ja huvilistel võimalik isegi TERTist endale ratas saada või nende abiga oma vana sõiduk korda teha. Selleks on mitu varianti. Kõigepealt tasub TERTiga ühendust võtta, näiteks Facebooki kaudu (facebook.com/rattatehas) või saates neile e-kiri (rattatehas@gmail.com). TERTi on võimalik viia oma

LÖÖ KAMPA!

Päev Lille Maja õuel miilangulistega rattaid parandades ja vahepeal piknikku pidades oli meeolukas. TERTi rahvas, eesotsas Ilmar Pardiga, oli koostööd tehes kannatlik ja rõõmsameelne. Samuti

1. Pese ratas ja kett talvetolmust puhtaks.
2. Puhasta käiguvahetaja hammasrattad ja rullikud.
3. Õlita kett.
4. Kontrolli üle pidurid ja piduriklotsid.
5. Proovi, kas sadul on õigel kõrgusel (äkki oled talve jooksul kasvanud).
6. Keera võtmega kinni kõik logisevad mutrid-poldid.
7. Pumpa kummid õhku täis.

Autor: Laura Porovart kaastöös internetiga

vana ratas ning see korda teha. Samuti ootab rattatehase meeskond ka lahkeid annetusi vanade rataste (või rattaosade) näol. Siinkohal pean ära mainima, et mina sain endale TERTist maailma kõige ilusama roosa printsessiratta, rahvakeeli kokuka, mis mind suurepäraselt teenib. Sooviksid ka endale kevadeks kaherattalist? Võta TERTiga julgelt ühendust!

kutsusid nad meid ja meie sõpru üles nendega rohkem koostööd tegema. Part tunnistab, et tööjõust tunnevad nad puudust. "Oleks tarvis kedagi, kes saaks mõnel päeval kohal ka olla, kui kliendid tulevad ja abi vajavad," tõdes ta. Miilang loodab TERTiga kindlasti ka edaspidi koostööd teha, kas või näiteks sügise rattapäeva paiku, mil soovime, et võimalikult paljudel oleks oma jalgratas.

Sotši - mitte ainult läbi ja lõhki spordilinn

KRISTEL ZIMMER

Tegemist on igal aastal toimuva U19 (st võistlejad on vanuses 19 ja alla, *toim.*) turniiriga "Kuban Spring", kust võtavad osa 12 riiki üle maailma. Eesti jaoks oli 2014. aasta juba uhke viies kord.

Mängisime kuus mängu, millest täpselt pooltes suutsime vastased alistada. Võidud saime Sloveenialt ning Iraanilt. Kaotust pidime tunnistama Ukrainale, USA-le ja kohamängus Rumeeniale, kes napsas viienda koha, seega meie lõpetasime positiivsel kuuendal kohal. Ära võiks märkida iraanlan-

19.- 31. märtsil toimus toimus nüüdseks olümpiallinnas Sotšis alla 19-aastaste neidude jalgpalliturniir, mida külastas ka meie kodumaa naiskond, kuhu kuulun ka mina. Enamik ajast kulus küll spordile, kuid sai siiski ka ümbruskonda uudistatud ja kultuuriõhtutel käidud.

nade usukombeid järgiva riituse: neid mängisid ülepolve spordipükste, pikkade varrukatega pluusi ning vaid nägu nähtavale jätvä pearätiga. Igast kohtumisest saime kuhjaga kogemusi ning suutsime nii mõndagi välismaa peatreenerit oma hea mänguuskusega üllatada.

HOTELLIKOMPLEKS

Me ööbisime hotellikompleksis Sputnik. Seal oli kõrge 20-korruseline ööbimishoone, terve suur söögimaja, jõusaali- ja basseinihoone, suur palmidega park ja palju muud uhket ning huvitavat. Päikeselise ilmaga saime jalgupidi Mustas meres solberdada ja otsida põnevaid kivisid ning karpe. Kord käisime vee ääres ka pimedaga: tähistaevas, valgelt vahutavad

lained vastu kallast loksumas, karge mereõhk ja meeldiv seltskond. See kõik moodustas harmoonia, mis püsib veel kaua mees. Seal oli imeline.

KULTUURIÕHTUD

Nagu "Kuban Springi" turniiril kombeks on, toimub võistlusnädala jooksul mitu õhtut, kus kõik naiskonnad saavad lõbusalt koos aega veeta. Iga riik peab ette valmistama enda kodumaad tutvustava ja meelelahutust pakkuva etteaste. Meie kombineerisime vägeva etteaste, mis hõlmas kaerajaani, laulu "Mul on üks tore tädi" ja jenkat, popmuusikat ning kaasahaarvaid tantsusamme, neid saab YouTube'ist vaadata.

HOTELL- STAADION- HOTELL

Hotellialadelt välismaailma uurima minna meil eriti aega polnud. Küll aga andsid võimaluse ümbrust observeerida veerandtunnised sõidud staadionile. Loodus oli Sotšis Eesti omast kõigest kohati erinev. Meid ümbritsesid lauged (ent siiski kõrged) mäed, mida katsid kevadiselt raagus olevatest puudest iidsed võimsad metsad. Tee ääres seisid väikesed mahajäetud külad ja ootasid nukralt oma maaga üheks saamise aega. Ohtralt erine-

vaid pigem kummalisi poode (nt. uksepood) ning ringisibavaid inimesi. Piirkond üldiselt paistis pigem madalamast klassist.

SOTŠI KUI OLÜMPIALINN

Selle aasta alguses toimusid Sotšis taliolümpiamängud. Esimeseks märgiks selle toimumisest olid juba lennukid, kus olid uhked ja silmatorikavad "SOCHI 2014" kirja ja kujundusega istmekatted. Lennujaam oli väga suurejooneline ning säras pimedas täies hiilguses. Samuti oli kesklinna ja lennujaama ümbrusesse juurde ehitatud uhkeid hotelle, poode, teid ja sildu.

Meie saime külastada olümpiaküla Rosat. See asus jõe ääres ning oli ehitatud Veneetsia stiilis. Ümberringi kõrgus palju tühjana seisvaid hotelle. Samuti olid seal klientuuriitunud peened ehted ja riidekauplused. Ainuke aktiivsemalt töötav pood oli suveniiripood.

Nägime ka jäähalli, kahjuks sisse ei saanud. Saladuskatte all võin mainida, et sinna ehitatakse juba praegu juurde Disneyland, mis valmib järgmisel aastal.

VÄÄRT REISIKOGEMUS

Kogu üritus oli ülimalt tore ning me saime avardada oma silmaringi ja täiendada kogemustepagasit nii jalgpalli kui ka kultuuri võrra. Kuigi on hea olla tagasi oma kodus, lahusime kõik väga raske südamega ning juba pikki silmi järgmist aastat ootama jäädes.

Rõõmsad jalgpallurid: suud olid alatasa naerul

Kolme Anni lugu

LIISIVOLL

Sellel aastal lõpetavad 12.d klassis kolm Annit: Jürgenson, Voll ja Adamson. Kõigil on ambitsioonikad tulevikuplaanid ning mälestustepagas gümnaasiumiaastatest Treffneris.

Anni Voll

Anni Voll on minu vanem õde, mistõttu on teda natuke raske portreerida. Umbes nagu siis, kui pead kaugemale astuma taiesest, et seda tõeliselt näha. Tihti on nii, et töö tundub järsku kuidagi võõras ja teistsugune. Nii on ka Anniga: olen juba liiga detailidesse laskunud, ent ehk on suurema pildi nägemiseks kasulik sammuke tagasi astuda. Anni on kastanpruunide juuste ja selgete suurte

silmadega Viljandi tüdruk, kes jõudis Treffnerisse alles 11. klassis. Iseloomult on ta tõsine ja mõistev, lisaks tunnistab, et kipub vahel liialdama. Näiteks uue spordialaga alustades koondab ta kogu energia sellele ja unustab kõik muu. See omadus on tegelikult suurepärase eesmärkide saavutamiseks: sihikindluse ja täieliku pühendumisega muutuvad ka võimatud unistused võimalikuks. Karjäärireedelil üles ronimist aeglustavateks isikuomaduseks võib pidada tagasihoidlikkust ning vastumeelsust enda enesehinnangu upitamisele. See käib lihtsalt Anni põhimõtete vastu - tema jaoks on ebasümpaatsed ülespuhutud inimesed, kes iga hinna eest üritavad maailmale näidata, kui võimekad nad on. Ta mõistab, et oskus ennast müüa on tänapäeva konkureerivas töömaailmas oluline, ent loodab leida teistsuguse viisi läbilõpmiseks.

PROOVIME KÕIKE!

Anni ei ole kunagi valinud hobisid eesmärgiga CV-d vürtsitada, vaid on katsetanud just neid alasid, mis talle päriselt huvi pakuvad. Nii on ta jõudnud proovida balletti, luuletamist kui ka Pilatest. On ka selliseid huvisid, mis on püsinud kogu elu, näiteks armastus raamatute vastu. See sai alguse juba lapseeas, kui Anni avastas raamatutes leiduva alternatiivse maailma. Ta võis päevade kaupa lugeda, panemata tähele, mis ta ümber toimub. *Bookaholicu* raamatusoovitus on Arundhati Roy "Väikeste asjade jumal".

KUNSTITERAAPIA

„Kunst on teraapia, võimalus oma pulbitsev sisemaailm paberile panna ja seda teistega jagada,“ räägib Anni, kes käis Viljandis kunstiringis ning hiljem kunstikoolis. Hetkel käib ta enda mõttemaailma ja tundeid paberile valamas kooli kunstirennis. Tõelise kunsti tegemiseks on vaja inspiratsiooni, seda ahhaa!-hetke, kahjuks peab aga tõdema, et väga tihti jäävad ideed vaid *sketchbooki* tasemele. Anni joonistamisstiil pole väga eklektiline, ta eelistab puhtaid jooni. Imetleb Modiglianit ja Max Ernsti oma psühheedelsete taieestega. Oma inspiratsiooni ammutab inimestest, nende vahelistest suhetest ja käitumisest.

Praegusel hetkel ma naudin seda, et ma ei tea täpselt, kus ma aasta pärast olen.

GURMAAN

Anni on tõeline *foodie*: ta armastab katsetada erinevate taimetoiduretseptidega. Ka siis, kui ma teda meie armsas Annelinna köögis intervjuerin, serveerib ta mulle latet ja spirulina- kaarobitruhvleid, mis on lihtsalt imemaitsvad! „Minu arvates on palju rohkem võimalusi kui jahukaste ja keedukartulid,“ räägib ta eestlaste toidukultuurist. Taimetoitlasena paneb ta rõhku värsketele; just selle tõttu hooldab ta ka maakodus oma peenart, kus kasvab kõiksugu

põnevaid taimi goij-marjadest muskaatkõrvitsateni. Tüdruku unistuseks on ühel päeval anda välja oma kokaraamat, millega saaks propageerida Annile südamelähedast teemat - tervislikku eluviisi.

MIDA TOOB HOMNE?

Võimalustele väga avatud Anni proovib mitmele poole nii välismaale kui eesti ülikoolidesse, aga lõpliku otsuse teeb peale tulemuste teada- saamist.

„See on kohutavalt põnev kogu mu elu on olnud alati kindel ja reglementeeritud, alati on olnud teada, mis edasi saab; praegusel hetkel ma naudin seda, et ma ei tea täpselt, kus ma aasta pärast olen,“ jagab Anni oma elevust. Aga, et natuke teistele aimu anda, ütleb ta, et tahaks õppida midagi loomingulist ja silmaringi avardavat: valikus on disainerialad, antropoloogia, ajalugu ja psühholoogia.

HTG- ÕIGE VALIK

Treffnerisse tulemise kohta ütleb Anni: „Ma arvan, et see oli parim valik, olenemata sellest, et alguses oli tohutul raske ning mind valdasid nii-öelda minnalaskmismeeleolud. Treffner kasvatas mind inimeseks, võib-olla olen ma nüüd tõsisem ja näen paremini maailma valupunkte.“

Soovitus treffneristidele: „Lõpetaga võidujooks teistega ning üllatage oma tulemustega hoopis iseennast! Oma elu teiste järgi sättimine viib lõpuks enesekaotamiseni.“

VÄRSKELT VENEETSIAST

Istume hubases Werneris, taustaks mängib tasane ja mõnus muusika, õhus on mõrkjasmagus kohviaroom. Minu vastas on alles paari päeva eest Veneetsiast tagasi jõudnud Anni Jürgenson: moeblogija, trendiseadja, modell ning firmaomanik. Äärmiselt tegus ja edukas noor!

Anni välimus on haldjalikmõtlikke silmi, nurgelist nägu ja kõrgeid põsesarnu raamivad heledad, armsalt kräsus lokid. Koolis ei torka tihti musta riidetatud tüdruk väga kergelt silma, kuid see on mõistetav - kool ei ole tema lava. Oma tähesära saab Anni Vogue'ile poseerides või Dieseli kollektioone poodiumil esitledes.

JUHUSTE JADA

Kõik sai alguse seitsmendas klassis, kui Anni tegi otsuse blogimist alustada. Ajastus oli suurepärase, just siis oli blogide hiilgeaeg. Uue ja populaarsust koguva nähtusena oli veebipäevikuid üsna vähe ning inimeste huvi selle võrra suurem. Tänu Anni silmatorkavale stiilitunnetusele kasvas lugejaskond jõudsalt. Jalg juba moemaailma ukse vahel, oli modellindusse sattumine mõnevõrra kergem. Modellitöö kasvatas enesekindlust ning lõi suurepäraseid võimalusi silmaringi avardamiseks. Üldiselt kohusetundlikule Annile on spontaansete otsuste tegemine alati olnud teretulnud väljakutse. Selle ametiga kaasnevad just sellised viimase minuti reisi, millega omakorda kaasneb parajalt ärevust ja eneseületust - ideaalne!

MAAILMA VALLUTAMINE

Kõige rohkem naudib Anni Pariisis veedetud aega. Nüüd on ta oma lemmiklinnas vii-

binud juba kümneid kordi ning on õppinud hindama Pariisi rütmi ja (kohviku) kultuuri. Täpselt vastupidised tunded valdasid Annit pärast kuue nädalast Jaapani reisi. Tüdruku tabas Tokyos kultuurišokk: ruumikitsikus ja inimesterohkus mõjusid tasakaalukale ja hea enesevalitusega Annile raskelt. Kokkuvõttes oli reis muidugi hariv ja omapärane kogemus, ent tõestas, et maailm võib ka kogunud seiklejat üllatada. Annil on kindel plaan muude kohtade seas ka Berliini ning Belgia linna Antwerpenit ja selle moekoole külastada.

KUNSTIKRIITIK

Reisidel olles käib Anni võimalusel alati kunstimuuseumites- ja galeriides. Kogemustega on tekkinud ka kriitikameel, mis aitab mõnikord reaalsusega kontakti kaotavas kunstimaailmas sisukal ja sisutul vahet teha. Tihedas graafikus leiab ta aega „galeeriide pühapäevadeks“ Tallinnas. Praegu soovitaks ta Kumusse vaatama minna näitust „Elektromagnetiline.

Põhjamaade moodne kunst 1918–1931” ning Mikkeli muuseumis „Kuldaja värvid. Eesti klassikaline maalikunst Enn Kunila kollektioonist”. Anni käis ka ise Tartu Lastekunstikoolis ning juhul, kui tekib vaba hetk ja motivatsioon, joonistab praegugi; näiteks võis tema UPT raames valminud näitust hiljuti näha kooli seinel.

KAS ME PEAME

ALATI VALIMA?

Lisaks koolivälisele tegevustele on Annil ka õppetöös alati hästi läinud ning ta peab head haridust väga tähtsaks. Seetõttu oli ta šokeeritud, kui talle kümnendas klassis, tema modellikarjääri alguses, öeldi, et ta ei saa käia korrige Treffneris ja olla edukas modell. Endalegi üllatuseks esines ta suurepäraselt arvestustel, millele eelnenud nädala ta töö tõttu koolist puudus. Peale seda ei ole ta tundnud, et peab kahe vahel valima, ta saab mõlemaga hakkama. Säh!

Anni tunneb, et on gümnaasiumis täiskasvanulikumaks

saanud ja oma isiksust arendanud. Samas on tal kahju, et pole jõudnud kõiki tundma õppida. Treffneris pole inimeste vahel vaenulikkust, pigem on see kool hea koht mõttekaaslaste kohtamiseks, leiab Anni. „Ärge jätke muid tegevusi kooli kõrvalt soiku,“ annab ta nõu kaastrefferistidele, olles ise suurepäraseks näiteks, kuidas huvidele ja annetele keskendumine end ära tasub. Tulevikukohta ütleb Anni, et kavatses võtta vaba aasta ja vaadata, mis see endaga kaasa toob. Peale seda läheb ta tõenäoliselt õppima midagi loomingulist nagu ehtekunst või kunstiajalugu. Eks näis, mida uut ja huvitava elu Annile pakub!

Annid vasakult: Jürgenson, Adamson ja Voll.

Anni Jürgenson

POSITIIVNE ANNI ADAMSON
Juba esimesel kohtumisel kujutan ette, kuidas Anni, sinisilmne tugev eesti naine, vihuh rahvariites tantsu lüüa. Õigepa jõuan järel-dusele, et just selline peabki õige rahvatantsija olema! Märkasid kohe ka tema optimismistlikku naeratust. Vestluse käigus tuligi välja, et Anni on positiivse ellusuhetumise humanitaar, ta suudab ka raskustes naeratuse välja võluda. Ta on stabiilne usaldusväärne inimene, kellele võivad toetuda nii sõbrad kui ka trennikaaslased ning ta ei karda võtta enda peale vastutust või juhtimist.

TANTSIDES JA KEERELDES LÄBI KOOLITEE

Anni, kes on tantsinud ühtekokku juba 12 aastat, on Lea Tantsutrupi üks staažikamaid liikmeid ning ka rühmavanem. Viimasena nimetatud ametiga kaasnevad klassi-juha-

tajaga sarnased kohustused, millele lisaks annab ta ka õpetajale iseloomulikke järeldamistunde hädasolijatele. On ilmselge, et selle kohusekoorma all on raske ning tekib tunne, et ei jaksa, kuid tükiruk leiab sõpradelt ja tuttavatelt toetust ning rühhib edasi eesmärgi poole. Ta nendib, et sellises olukorras on ajaplaneerimine väga oluline oskus.

KURSS KULLALE!

Kui Anni õde Treffneri kullaga lõpetas, seadis ta sellega lati kõrgele. Kuigi rebasena paistis eesmärk tõelise eneseületusena, tundub praegu, et Anni just selle suunas liigubki. Neile, kes samuti plaanivad kullale sihtida, annab ta nõu: „Kui seda liiga palju tahta, siis see ei pruugi tulla. Ülepõdemisega tekitab endale lihtsalt lisastressi ning saad lõpuks vastupidise efekti soovitud. Seega tuleb asja rahu-likult võtta, ent ei

tohi unustada enesedistsipliini”. Jut see aitas Annil sihile jõuda. Peale viite ülalhooldmise proovis ta ka kätt olümpiaadidel, kus paistis ta silma enim saksa ja eesti keeles. Tänu edule olümpiaadidel on tal kindel koht Tartu ülikoolis - turvaline alternatiiv, mis vähendab hirmu tuleviku ees.

MIDA TOOB HOMNE JA MIS JÄI EILSESSE?

Erinevalt paljudest abiturientidest teab Anni täpselt, mida ta teha tahab: temast saab õiguspsühholoog. Peres on kalduvus juristiameti poole ning ka tema otsustas muustri jätkata, lisades sellele veidi omapära. Esmane ülikoolivalik on Saksamaal, ent on olemas ka võimalus, et aasta pärast võib Anni kohata Tartu Ülikooli koridorides. Kui karjääri- ja haridusalased plaanid kõrvale jätta, näeb Anni end kaugemas tulevikus pereinimesena Tartus. Lisaks pere ja kodu loomise tahaks ta elu jooksul jõuda ka igasse Euroopa riiki. Õpetajatest jäävad Annile enim meelde Aare Ristikivi,

kelle tunnis muutus ajalugu selgeks ja huvitavaks, ning Toomas Jürgenstein, kes pani teda maailma teise nurga alt vaatama. Anni teeb ka veidi vaoshoitud kriitikat, nimelt leiab ta, et humanitaaraineid ei hinnata piisavalt ja humanitaarõpilasi peaks rohkem väärtustama. Ehk peaks sellele suhtumisprobleemile, mida enamjaolt ignoreeritakse, lahendust otsima?

Annii Adamson

Treffnerist, miks hilined?

REELIKA JÕGI

Üldiselt on reegel selline: kui keegi tundi hilineb, siis kaasõpilaste tähelepanu koondub avanevale uksele ning see segab oluliselt õpetajat ja õpilaste tunnitööd. Loomulikult pole lugu nii hull, kui hilinetakse minuti-paar. Enamasti on ka õpetajad selles osas patused ning on vähetõenäoline, et selle lühikese aja jooksul keegi juba tunnitöösse süveneda oleks jõudnud. Inetuks muutub hilinemine aga siis, kui klassi sisenetakse rohkem kui viis minutit pärast tunnikella helisemist. Seetõttu ei hakanud ma neil kolmel päeval koos kellaga hilinejaid tüütama – ehk jõuavad veel õigeaks ajaks tundi.

1. PÄEV –

KOOLILEMBENE KOLMAPÄEV
Kolmapäev algas täieliku teadmatusega: “Hilinesin või?” Martin (12.E) on ehtne näide õpilasest, kes kolme aasta jooksul pole suutnud endale selgeks teha, et kool algab kell 8.05. Maarja kui tõeline treffnerist õppis eel-

Viimasel ajal on laia kõlapinna leidnud treffneristide põhjendamatu puudumine tundidest. Kuna puudumine ja tundidesse hilinemine käivad enam-vähem käsikäes, otsustasin kolmel järjestikusel hommikul seista garderoobi ukse taga ning tabada hilinejad otse teolt.

neval päeval nii usinasti, et und jätkus kauemaks kui tarvis. Kerlil polnud käekella – arvatavasti selle tõttu jäigi bussist maha. Päeva vaele tiitel kuulub aga 11.A klassi noormehele: „Mul pole esimest tundi! Mul pole hullu!“ Minu imestuseks oli kolmapäeval suuri hilinejaid võrdlemisi vähe – alla kümne.

2. PÄEV –

NUTUNE NELJAPÄEV
Nutune on see päev mitmel moel: ühe vaese neiu sõnul jäi kassauto alla ning sellest tingitud ka hilinemine. Vabandajaid oli kõvasti rohkem kui eelnenud päeval. Põhjuseks võib olla kehaline kasvatus, sest päris mitmed õpilased ruttasid mu nina eest kiiresti läbi, samal ajal vuristades, et jooksen kekasse. Kuna jooksmine võrdub kehalise kasvatus mõistes õppimisega, siis võib ehk neile õpilastele hilinemise eest andeks anda küll. Tublisid treffneriste oli veelgi – üks neiu lausa anus, et ma laseks tal kähku matemaatikasse minna. Juba sel hommikul sain olla tunnistajaks ka korduvatele hilinejatele – oh seda silmade pööritamist ja kaeblikke hüüdeid, kui nähti, et jälle

See miilanguline seisab seal! Õnneks leidis ka mõni aus õpilane, kes puhtsüdamlikult tunnistas, et täna oli kuidagi eriliselt hea uni. Kiidusõnad annan noormehele, kes ärkas alles 8.03 – rõivistusse jõudes oli kell 8.15. Kolmteist minutit – vau!

3. PÄEV – RABAV REEDE

Sel hommikul suutis üks neiu mind täiesti pahviks lüüa: „Ma jäin bussist maha ja ma ei viitsinud tegelt üldse pingutada ka, et siia tulla.“ Selline mõtlemisviis võib olla tingitud vaid äärmuslikust olukorrast. Kevadväsimus? Kurnatus? Stress? Haigus? Olukord muutus päris lootusetuks – samasugust juttu kordas ka paar noormeest. “Ei viitsi

kooli tulla...” - absurdne! Märkimisväärne on ka 10. klassi noormehe seiklus: „Mul juhtus selline lugu, et kõndisin bussi peale. Ja siis astusin kogemata nätsu sisse. Ja noh, mis sa teed - jalg oli asfaldi küljes kinni. Üritasin viis minutit lahti saada. Aga buss läks selle aja peale muidugi minema juba.“ Valel ajal vales kohas, võime andeks anda. Leidus ka noormees, kel oli esimene tund vaba. Arvatavasti käekella puudumise tõttu ta nii vara kooli jõudiski – tunde järgi!

VÄHESED

UNETUNNID

Kolmel hommikul küsitatud õpilaste seas oli peamiseks hilinemispõhjuseks vähesed unetunnid. Reedel hilinejaid tervitades kõlas fraas „magasin sisse“ kui aamen kirikus. Treffneristid, üritage leida rohkem tunde magamiseks. Planeerige oma aega nii, et õppimine ei lükkuks hilisõhtule ja et hommikul ei peaks ärkvel püsimiseks jooma suurt tassi kanget kohvi. Õine õppimine on aru saadav vaid arvestuste nädalal – ülejäänud perioodi vältel palun magage ning jõudke kooli õigel ajal!

Ei oska rattaga sõita? Miilang õpetab!

REELIKA JÕGI

Unetu arvestuste nädal läbi ja õues kevadine päike säramas, otsustasime jalad selga võtta ning Maria Robertale jalgrattasõidu selgeks õpetada. Selleks istusime paari miil-

Koos kevadega ilmuvad tänavatele justkui tuulena möödavuhisevad rattasõitjad. Tartus on rattaga liikumine igati hinnas ning ka paljud treffneristid on otsustanud koolis käia justnimelt rattaga. Ometi - mulle suureks imestuseks - leidub ka inimesi, kes jalgrattaga liigelda EI SAA - neil puudub selleks vastav oskus. Üheks selliseks inimeseks oli Miilangu toimetaja Maria Roberta Org.

langulisega bussile number seitse ja sõitsime Raadile, seal ootas meid lai valik erinevas suuruses rattaid ning õpetamiseks ideaalselt sobilikud tupiktänavad.

Teel sihtkohta arutasime erinevaid võtteid, kuidas õpetada inimest rattaga sõitma. Arutlus oma ideederohkusega kahjuks ei üllatanud - taoline ettevõtmine näis kõigil esmakordne olevat.

Mina isiklikult olin eelnevalt

YouTube'i otsingusse trükinud „how to teach to ride a bike“ ning leidnud video, kus soovitati alustada kallakust allasõiduga. Maria Roberta soovitas selle peale kohe EMOs (erakorralise meditsiini osakonnas) järjekorranumber ära broneerida.

RATTAGA TUTVUMINE

Sihtpunkti kohale jõudnud ja rattaid mõnda aega silmitanud, langetasime elumuutva otsuse minu kümneaastase õe ratta kasuks. Lohutuseks - mida madalam ratas, seda madalamalt kukume!

Kõndisime, ratas käe kõrval, tänava lõppu ning jäime nõutult Maria Robertat vaatama. „No eks sa võta see ratas nüüd

enda juurde ja harju veidi...“ - esimene ja parim soovitus, mida saime surmahirmus õppurile pakkuda. Seal ta siis seisis, vaatas ja harjus, vahepeal lasi mõttel ka puhata: oskajatel tuli endal hirmus suur tuhin ise pisikese imepärase rattaga paar tiiru teha. Pärast esimest SUURT SAMMU, sadulale istumist, tuli järjekordne suurepärase ning äärmiselt originaalne soovitus: „Astu nüüd pedaalile ja vänta!“.

Pärast ebaõnnestunud katset mõistsime, et rattasõit tõepoolest on teoorias hoopiski lihtsam kui praktikas. Tuli laskuda detailidesse ning mõelda, kuidas me kogenud sõitjatena tegelikult ratta peal püsime.

KUI ON TAHE, ON KA TEE

Piisavalt mõelnud, saime aru, et esimesena tuleks Roberta ja ratta vahel saavutada tasakaal ehk hoides õrnalt rattast kinni, lasin istuval neil tõsta jalad ning balansseerida kõikuva ratta otsas. Seda tehnikat kasutades võisime esimest korda näha ka progressi: kui esimesel korral näis tasakaal olevat üsnagi unistuslik, siis pärast harjutamist sai unistus reaalsuseks. Tänu esimesele õnnestumisele tõusis Roberta entusiasm õige kõrgele ning ta otsustas praktiseerida YouTube'i ideed - sõita alla kallakust. Tegelikuses polnud õiget kallakut nähagi, kuid sadulas istudes ja tänaval edasi-tagasi vändates oli aru saada, et pisikene kallak tõepoolest eksisteeris. Kuna pedaalil sõtkumiseni oli veel pikk tee minna, soovitasin Robertal ratta seljas „joosta“ ja mingisugusegi kiiruse tekkimisel jalad õhku tõsta ning lasta end rattal edasi viia. Kõik oleks õnnestunud suurepäraselt, kui ma oleks maininud ka käsi, mis peavad ratta lenkstangi stabiilsena hoidma. Seda sai hiljem ka öeldud ning aina katsetades tõusis ka usk, et kohe-kohe on Roberta valmis pedaalile sõtkuma.

ESIMESED SAMMUD

„Käed! Berta, KÄED!“ karjusin kui iluvõimlemistreener oma õpilasele enne otsustavat võistlust. Ega polegi väga lihtne jälgida oma jalgu ning käsi sama-

aegselt, eriti veel õppimisejärgus. Isegi naised vajavad *multitaskinguks* harjutamist. Pärast pikka tööd ja vaeva jõudis kätte otsustav hetk: mõlema pedaalil kasutamine. Kõik hingasid kui üks mees sügavalt sisse ning välja, samal ajal pöidlaid tugevalt seekord kutsumata. Pedaal tõstetud, lükkas Roberta endale hoo sisse. „Vajuta nüüd! Nüüd! Berta nüüd!“ ja hetke pärast oli akende juures näha ka surmahirmul naabreid - tohutu kriiskamine ja aplaus tekitas muidu vaikses elurajoonis kartust ja elevust. Meie oma Roberta sõidab rattaga! Sõit jäi muidugi üürikeseks, sest õnnestumistuhinas unustatud käed tegutsesid omasoodu, kuid titesammud olid tehtud. Loomulikult järgnesid järgmised katsed ning peagi võis püüdlikku õpilast näha rattaga sõitmas, sealjuures käsi unustamata.

TÄIUSLIKKUSENI

VIIB PIKK TEE

Seisime tänaval kui uhked vanemad ning arutasime, et varsti on Roberta juba valmis Narva mäelt rattaga alla sõitma. See oli küll veidi liialdusega pakutud, sest tegelikult puudus isegi oskus ratast sõidu pealt pöörata. Päev oli olnud aga pikk ning me kõik olime nii õpetamisest kui ka õppimisest parasjagu väsinud. Rattasõit on kui keeleõpe: kord õppimist alustad, siis tuleks õping viia lõpuni. Mis sa selle turistikeelega ikka suurt pihta hakkad. Leppisime kokku järgmise õppetunni ning kuulutasime tänase lõppenuks. Juba järgmisest Miilangust saate lugeda, kas Maria Roberta õpib jalgrattaga sõitma enne, kui väljub ARK-ist värskete juhilubadega või vastupidi. Seniks - ohutu rattasõitu!

Mängult on päriselt - keeled suhu ja poliitikasse!

MARKUS JOHANN KUSLAP

Mudel-Euroopa Parlament on neli päeva kestev Euroopa Parlamendi simulatsioonimäng 15-19-aastastele noortele, mida korraldatakse kõigis Euroopa Liidu liikmesriikides. MEPi korraldatakse õpilastele selleks, et nad saaksid läbi simulatsiooni tunda, mis tööd teevad erinevate riikide saadikud Euroopa Parlamendis.

MEPI TÖÖKORRALDUS

MEP toimub märtsi esimesel nädalavahetusel ja kestab reedest esmaspäevani. Reedel saabuvad erinevate koolide õpilased Tallinna Inglise Kolledžisse. Kõigepealt jaotatakse õpilased eelistuste järgi komisjonidesse (Majanduskomisjon, Väliskomisjon, Üldkomisjon jne) ning siis toimuvad *team-building* mängud. Nende käigus tutvutakse enda komisjonikaaslastega, tegevust viivad läbi komisjonide esimehed. Laupäeval algab tõsisem töö, nimelt pannakse kirja kõik probleemid, mis praegu Euroopa Liidus valitsevad, ning hakatakse neile lahendusi otsima. Pühapäeva õhtuks valmib iga komisjonil resolutsioon, kus

Eesti Mudel-Euroopa Parlament ehk MEP on MTÜ Euroopa Maja poolt korraldatav üritus, kus antakse õpilastele aimu, kuidas toimib Euroopa Parlament. Sellel aastal toimus MEP juba üheksandat korda. Meie kooli esindas kümneliikmeline delegatsioon.

nad on välja toonud probleemid koos enda leitud lahendustega.

TÖÖ RIIGIKOGUS

Esmaspäeva hommikul kogunetakse riigikokku, et alustada üldkogut.

Üldkogus käivad kõik komisjonid ükshaaval riigikogu ees ning annavad oma resolutsioonist aru. Selleks saavad nad pidada avakõne ja vastata teiste delegaatide täpsustavatele küsimustele. Pärast küsimusi esitab keegi üldkogust esindatud komisjonile vastukõne, kus tuuakse välja resolutsiooni suurimad puudujäägid ning vead. Seejärel on komisjonil võimalik esitada ennast kaitsev lõpukõne, kus tuleb visalt kaitsta oma välja toodud punkte vajalikkust ja õigsust. Pärast lõpu-

kõnet naaseb komisjon enda kohtadele ja algab hääletus. Hääletatakse kas poolt, vastu või erapooletult. Hääletuse lõppedes teatab riigikogu eesistuv "president" tulemusest ning vastavalt nendele laseb resolutsiooni kas läbi või lükab selle tagasi. Just viimane osa on see, mis simulatsioonimängu juures tekitab tõelist põnevust ja hasarti!

MILLEKS MINNA MEPILE?

Nende nelja päeva jooksul täiendavad õpilased enda teadmisi valitsevast olukorrast nii Euroopa Liidus kui ka mujal maailmas. Samuti aitab see arendada mõttetööd ning kõnepidamisoskust.

Kõigil, kes osalevad aktiivselt komisjonitöös, on võimalus saada rahvusvahelisele MEPile (millega seotud kulu-

tused katab Euroopa Maja). Varem on toimunud rahvusvahelised sessioonid näiteks Viinis, Brüsselis ja Madriidis. Kõik, kes on osalenud rahvusvahelisel sessioonil, saavad järgmisel aastal olla Eesti MEPil komisjonide esimehed ja juhtida ise komisjonitööd. Lisaks saavad õpilased külastada ja teha tööd Eesti Vabariigi Riigikogus, mis on omaette uhke tunne!

ISIKLIK KOGEMUS

Isikliku kogemuse põhjal soovitan kindlasti Mudel-Euroopa Parlamendis osalemist; lisaks tööle toimub seal ka palju muud vahvat ja toredat (kuiva poliitilise töö kõrvalt). Näiteks on iga pooleteise tunni järel kohvi- ja puuviljapaus - äärmiselt kosutav! Tööd tehes ei panegi tähele seda, kui kiiresti oma komisjoniga ühtesulandumine toimub. Ühine keel leitakse äärmiselt kiiresti ja peaaegu märkamatu. Samuti sain kogemuse osaleda rahvusvahelisel sessioonil MEP BSR (Baltic Sea Region) - sinna kogunesid noored peaaegu kümnest riigist. Sain palju uusi sõpru välismaalt, värskeid teadmisi teiste riikide kohta ning äärmiselt kasulikku inglise keele praktika. Mina soovitan julgelt kõigile, keda natukenegi huvitab maailmas toimuv, võtta osa Mudel-Euroopa Parlamendi üritustest!

Üldkogutööhoos: esmaspäeval otsustatakse kõik.

Nii mett kui tõrva

ANNI VOLL

Enne kui film auditooriumis alata jõudis, selgitasid noormehed, et film on produtsereeritud UPT raames ning põhiliseks murekohaks selle tegemise-valmimise juures oli ajanappus. Vaatajaskond oli suur - ilmselt loodeti näha, millega kooli peal huumorimeele poolest tuntud mehed hakkama saanud. Kahjuks oodanud publiku-

Rahvusvahelisel naljapäeval, 1. aprillil esilinastus HTG auditooriumis Treffneri kooli tutvustav lühidokumentaalfilm. Pooletunnise üllitise autoriteks on abiturientid Tabet Aru ja Patrick Joan Thompson, kelle jaoks on see esimene teos dokumentaalfilmi žanrist. Et saada veidi targemaks ja poiste tööle hinnang anda, heitsin ka ise lühidokumentaalfilmi pilgu peale.

liikmed pettuma ning kodu poole hoopis peas kummitavate aastaarvudega astuma.

MIS SIIS VALESTI LÄKS?

Poiste idee teha lühifilm meie koolist on igati paslik, sest äsja 130-aastaseks saanud pika ajaloo Treffneri gümnaasiumist polnudki keegi veel filmimaterjali tootnud. Veidi googeldades selgus, et näiteks Miina Härma Gümnaasiumil aga oli juba

ammu enne meid oma kooli promov lühifilm. Isiklikku hinnangut

Ühel päeval on nad Treffneri vilistlaste seas oma Nüganenid.

andes on Härma kooli video õnnestunud, sest oluline ülevaade on selles edasi antud vaid kolme minutiga ja sellest piisab täielikult. Seevastu tutvustab T. Aru ja P.J Thompsoni lühifilm Treffneri kooli väga põhjalikult - faktipuru jätkub rohkem kui küllalt.

Aastaarvud ründavad vaatajat nii kooli huvijuhi U. Saare monoloogidest kui ka üles filmitud infotahvlitelt. Filmi visuaalne pool keskendubki põhiliselt infotahvlitele ja monoloogidele. Sellise lahenduse puhul ei toeta tekst ja sisu teineteist ja lõpptulemus

on vaatajale peaaegu sama igav kui nõukogudeaegne „Vremja“ (sellele järgnes aga vähemalt mängufilm).

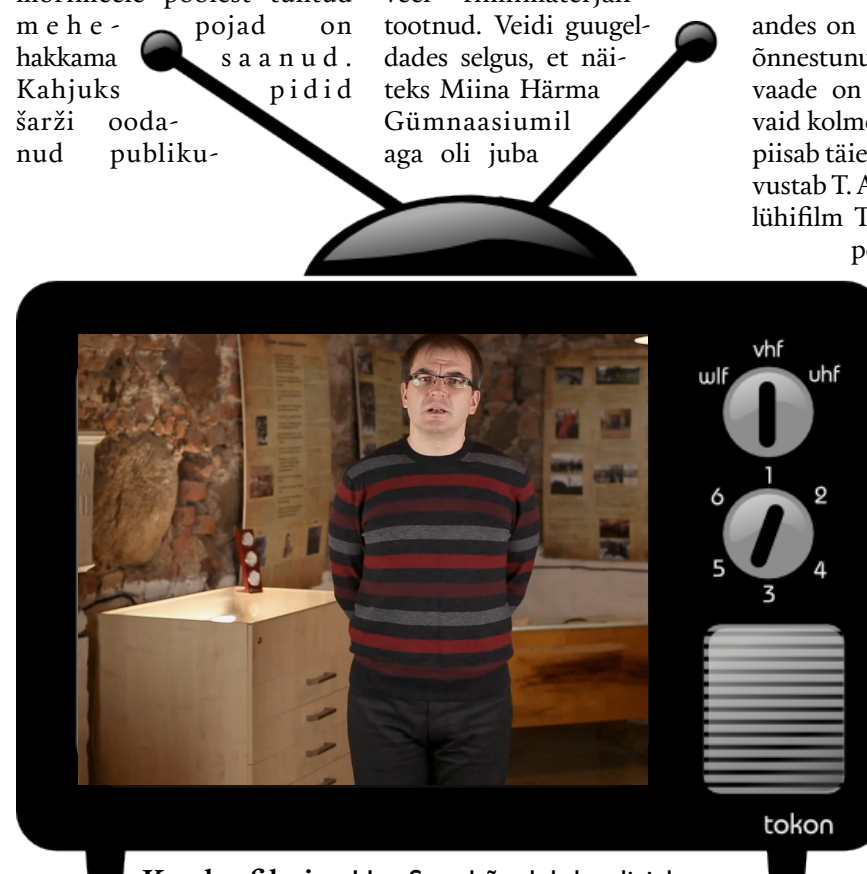
SIISKI-SIISKI, LOOTUST ON!

Olgu kriitikaga kuidas on, filmis leidis ka positiivseid aspekte. Koorijuhi Ü. Keerbergi ja ajalooõpetaja A. Ristikivi etteasted olid hästi välja kukkunud - neist õhkus pühendumust ja kirge ning need omadused teevad ka kõige igavama süžee talutavaks. Oluline asjaolu on ikkagi see, et tegu oli praktilise tööga, mis seadis noormees-tele nii vormilisi kui ka ajalisi piiranguid. Ilmselt sel põhjusel ei olnudki lõpptulemus päris selline nagu loodeti.

JÄRGMINE KORD

JUBA PAREMINI...

See arvustuskolumn ei ole selleks, et noormees-tele kaikkaid kodarasse loopida, vaid ikka pigem selleks, et konstruktiivset kriitikat anda. Olen igati selle poolt, et poisid kindlasti filmival- las jätkaksid ja olen kindel, et ühel päeval on nad Treffneri vilistlaste seas oma Nüganenid. Veel tuleks välja tuua see, et noormees- tel õnnestus kolmekümne minutiga kokku võtta kogu meie kooli ajalugu, no kuul- ge, see on ikkagi 130 aastat!

Kaader filmist: Uve Saar kõneleb kooliajaloo- st.

üldse ja lõpptulemus

Õpetaja, millega kimad?

ANDREA UIBO
JA
KEVIN KÕO

Koolihoovi manööverdavad sisse Madis Reemann ja Uve Saar.

Reemann annab Saarele teed. Temal on Jalkswagen. Millised on meie õpetajate sõidukid ning kas õpetajate palk võimaldab autoostu? Uurisime maad.

Omanik: Siim Oks
Sõiduk: Kia Ceed Sportswagon 1.6 CRDi
Kütus: diisel
Käigukast: manuaal
Vedav sild: esivedu
Aasta: 2012
Võimsus: 94kW
Kiirendus: 0-100: 10.8sek
Maksimaalne kiirus: 193km/h

ÕPETAJA SIIM OKSA jaoks olid auto ostmise juures kõige tähtsamad hind, kütusekulu ja mahutavus. „Kuna sõidan palju, siis jäidki valikusse diiselmootoriga mudelid,“ kommenteeris õpetaja autoostu. Olulised on ka välimus, mugavus ja ruumikus. Oma praeguse auto miinusteks peab ta seda, et

mürasummutust võiks natuke rohkem olla. Siim Oksa unistuste auto on Aston Martin DB9. Õpetaja sõnul on oluline, et auto pakuks ka sõidunaudingut. Lisaks on väga oluline audiosüsteem, kuna auto on tema jaoks peamine muusika kuulamise koht. Kuna kodu asub niivõrd linnast väljas, siis ilma autota ei kujuta elu väga ettegi. „Auto ostmise juures oli huvitav see, et olin üks esimesi, kes sai Tartus kätte universaalkerega KIA Ceedi. Päris pikalt sain sõita nii, et vastu ei sõitnud ühtegi samasugust,“ meenutas õpetaja autosõitu. Siim Oksa sõnul auto ülevõetamiseks puhtalt õpetajapalgast ei piisa, aga pere peale saab kenasti hakkama.

ÕPETAJA MADIS REEMANN on truu jalgrattale, mis on teda teeninud juba viimased 11 aastat. „Mulle kinkisid ratta minu väga ammu õpilased 50. aasta juubeliks,“ meenutab õpetaja. Load on Reemannil täitsa olemas, aga õpetajapalk ei võimalda autot osta. „No mõelge ise! Viimasel aastal tõusis õpetajapalk 3,83€ kuus.

Võite ise arvutada kaua kulub, et auto ostmiseks raha koguda,“ põhjendab ta, miks on valiku teinud ratta kasuks.

Madis Reemann räägib rahulolevalt, et autost ei tunne ta ka suurt puudust. Ainsaks mureks on see, et kuna õpetajal on palju lapsi ja lapselapsi, siis nendega sõitmiseks võiks mingisugune sõiduk siiski olla. Reemann on rattaga ülimalt

Omanik: Madis Reemann
Sõiduk: Jalkswagen
Kütus: süsivesikud, rasvad, valgud
Käigukast: manuaal
Vedav sild: tagavedu
Aasta: N/A
Võimsus: N/A
Kiirendus: N/A
Maksimaalne kiirus: N/A

rahul, küll aga tekitab probleeme ilmastik, mis sõitu ikka vahel piirab. Õpetaja sõnul on kõige kehvem aasta aeg sügis, sest siis sajab palju vihma ja sõita on vilets. „See aasta oli rattavaba ainult üks kuu. „Jaanuari alguses lõpetasin sõitmise, aga veebruaris sain uuesti alustada, sest ilmad olid nii head!“ rõõmustab ta. Kui rattaga sõita pole võimalik,

siis käib ta jalgsi või takso-ga. „Olen välja arvutanud, et minu sõiduvajaduste juures on odavam sõita pigem takso-ga, kui osta auto. Milleks osta auto, kui on võimalus sõita juba koos juhiga?“ naerab Reemann. Igapäevane teekond tööle ja tagasi on kokku 15 kilomeetrit, mida õpetaja Reemann rõõmuga ratta seljas läbib.

Omanik: Uve Saar
Sõiduk: Audi A6 (C6) 3.2 FSI quattro
Kütus: bensiin
Käigukast: automaat
Vedav sild: nelikvedu
Aasta: 2006
Võimsus: 188kW
Kiirendus: 0-100: 7.4sek
Maksimaalne kiirus: 242km/h

enam hindab aga härra Saar auto juures vaiksust ja sujuvust. Suurimaks miinu-

tunnistas, et elu planeerimine osutus üsna raskeks. Teiste transpordivahendite seas hindab Saar ka bussi ja rongi. „Tallinnasse sõidan ma väga hea meelega bussi või rongiga,“ lisas ta. Kooli parkimiskorralduse kohta polnud huvijuhil midagi ette heita. „Tuleb vaid sissesõitmise nipp kätte saada, kuid väikseid plekimõlkimisi on ikka ette tulnud. Mõned korrad on rõivistu käsipuu maha sõidetud ning seda me lõpuks tagasi ei hakanud panemagi. Samuti on sissesõidul üsna tihti seinalt krohv maas.“ Parkimisel on iga päev autoga tööl käijatel oma koht, harvem parkijad pargivad sinna, kuhu mahub.

UVE SAARE lemmikmargiks on vaieldamatult Audi. Auto ostmiseks kulus ligi pool aastat, et leida just vastava varustusega ja parima hinna-kvaliteedi suhtega masin. Autol on

automaatkäigukast, et ka abikaasa oleks nõus vahel tema autoga sõitma. Oluliseks asjaluks masina soetamisel oli ka nelikvedu, kuna talved võivad olla meil üsna lumised. Kõige

seks peab suurt kütusekulu. Mõned aastad tagasi, pärast eelmise auto maha müümist proovis ta liigelda ka ilma autota ja soetas endale jalgratta, kuid

ÕPETAJA PRIIT PARISOO jaoks oli autot ostes kõige olulisem see, et masin oleks hea, väike, ökonoomne ja töökindel, kuna sõidetakse põhiliselt linnas. Toyota Yaris vastas kõikidele nendele omadustele. Oma auto juures peab õpetaja ka oluliseks välimust. Miinuseks on ebastabiilsus maanteel, kuna tegu on linnaautoga. Õpetaja Parisoo jaoks on auto vahend liikumiseks punktist A punkti B, mingit staatust see ei

näita. Oma elu ilma autota kujutaks ette väga kenasti, jalgsi või ühistranspordiga liikumine ei tekitaks probleeme. Koolis parkimise juures tekitavad pahameelt nn külalised, kes ei ole kursis parkimiskorraga. „No paagitäie bensiini jõuan kuus ikka osta ja remondi peale pole seni ka sentigi kulunud,“ vastab õpetaja küsimusele, kas õpetajapalk võimaldab auto omamist.

Omanik: Priit Parisoo
Sõiduk: Toyota Yaris 1.3
Kütus: bensiin
Käigukast: manuaal
Vedav sild: esivedu
Aasta: 2012
Võimsus: 73kW
Kiirendus 0-100: 11.7sek
Maksimaalne kiirus: 175km/h

Omanik: Age Salo
Sõiduk: Suzuki Grand Vitara 2.0
Kütus: bensiin
Käigukast: manuaal
Vedav sild: nelikvedu
Aasta: 2008
Võimsus: 103kW
Kiirendus 0-100: 13.6sek
Maksimaalne kiirus: 170km/h

ÕPETAJA AGE SALO jaoks oli autot ostes kõige tähtsam nelikvedu. Lisaks hindab ta väga masina juures suurust. Õpetaja

Salole on kõige tähtsam teadmine, et auto on täiesti tema oma. Oma sõiduki miinuseks peab õpetaja suurt kütuse-

kulu. Unistuste autoks on Volkswagen Up. Mingiks eriliseks elustiili näitajaks Age Salo oma autot ei pea, see on tema

jaoks tööle-poodi-koju sõiduk. Õpetaja sõidab ka jalgrattaga ja kõnnib palju jalgsi. Age Salol on üks suur unistus. Nimelt, kui tal õnnestub leida endale isiklik paadimees, siis sooviks ta hakata tööle käima paadiga. Kodust koolini lookleb Emajõgi, mida mööda annaks kenasti aerutada. Seniks aga, kui paadimeest pole, tuleb siiski leppida sellega, et auto igal hommikul kooli sisehoovi parkida. Sellega on ikka probleeme ka ette tulnud. Kriimud autol ei ole harv nähtus. Küsimusele, kas pedagoogi palk võimaldab autot pidada, vastab õpetaja, et kõik on prioriteetide küsimus.

HTG *best-dressed*

LIISIVOLL

Tunnustust jagatakse meie koolis palju: esile tõstetakse nii olümpiaadivõitjad, ürituste korraldajad kui ka tublid sportlased. Nüüd aga toome välja mõned õpilased, kes on vaatamata pingelisele õppetööle leidnud aega ja energiat, et kujundada välja oma stiil. Need õpilased torkavad silma läbimõeldud riietusega, mille välja kandmine nõuab julgust.

Kust saad riietuseks inspiratsiooni?

Aap - "Tumblr, Lookbook."

Madli - "Inspiratsiooni leian nii tänavalt kui ka möödunud kümnenditest."

Paula - "Näiteks Tumblr, filmid, inimesed tänaval, kunstmuuseumid, stiilsed sõbrad ja kaltsukatiirud."

Paula 10.c

Evamaria 12.c

Oliver 10.b

Elli 12.d

Anna 12.b

Aap 11.c

Milline on sinu lemmikšopingukoht?

Aap - "Võru Varblane, reede.ee, sfäär.ee"

Elli - "Kuperjanovi tänava Hot ja Puiestee tänava exclusive second hand."

Evamaria - "Jälgige Humana allahindlusi. Häid kaltsukaid on näiteks Võrus."

Oliver - "Šotimaa on päris hea ostukoht, seal oli näiteks selline tore pood nagu Primark."

Paula - "Tallinnas Fankadelik, Reede ja Paavli kaltsukad ning välismaistest poodidest Monki ja Weekday."

Madli - "Vahvad kaltsukad, näiteks Uuskasutuskeskus. Samuti tasub vahel emade-vanaemade riidekapis sorida."

Kui palju maksab koht Treffneris?

KATARIINA KRIIPSALU

Treffner on kindlasti nii Tartu kui Eesti koolide seas üks legendaarsemaid ning jutte meie kooli kohta liigub linna peal palju. Hiljuti Tamme staadionilt koju kõndides nägin kahte noort neiu vestlemas ja mu kõrv püüdis kinni lause: „Kui ta Treffnerisse sai, siis tal peab ikka raha olema!“. Väikese pahameeletorkega südames jäin mõtlema selle üle, mida meie koolist õigupoolest teatakse ja räägitakse.

KOOLITOIT

Eripära, mida pea kõik õpilaskandidaadid mainisid, oli koolitoit. Selle kohta oldi ühteist kuulnud: et toit on maitsev ning saab valida erinevaid portse. Ühe neiu kõrvu oli jõudnud lugu, kuidas poisid jäid vahele vale päeva talongiga ja pidid karistuseks peale tunde sööklata koristama. Üks noormees oskas isegi öelda, et kooli toitustaja on Toidutorn, seda fakti näiteks mina mitte enam nii vastse treffneristina ei teadnud ja usun, et ma pole ainus.

ÕPILASED JA ÕPETAJAD

Teise punktina räägiti heast seltskonnast, suurepärestest õpetajatest ning mõnusast õpikeskkonnast. Õpilasi kirjeldati kui aktiivseid ja kokkuvõttes inimesi, õpetajate kohta teati vähem. Mõnda õpetajat tunti aga ka nimepidi, kõige enam käisid läbi Priidu Beier ja Uve Saar.

HIRMUTAV VESTLUS

Vaesed noored olid ära hirmutatud juttudega hirmsast vestlusest, millest räägitakse erinevaid versioone. Ühed ütlesid, et vestlusel peab kaasõpilasega võidu väitlema. Teised olid arusaamal, et tuleb läbi lugeda tekst ja vastata selle põhjal küsimustele. Üldiselt oldi arusaamal, et kuna vesteldakse kahekesi, siis saab sisse vaid üks kandidaat. Osa noortest vestleb kooli direktori ja õppealajuhatajaga. Ka selle kohta oli kõmu liikvel. Nimelt, kui sind on kutsutud vestlema juhtkonnaga, siis ilmselt oled sa koolile maksmas altkäemaksu.

KOOLIMAJA JA ÕPPIMINE

Eranditult kõik üheksandikud kiitsid koolimaja ja kinnitasid säravsilmi, et siin oleks väga tore õppida. Kooli võrreldi, nagu tavaks,

labürindiga ning see tunduvat väljast palju väiksem kui seest. Seda, et koolis on saun, üldiselt ei teatud ja mõni ei jäänudki vist uskuma, kui ma selle faktiga lagedale tulin. Loomulikult teati, et siin peab ikka palju õppima ja et on raske. Üks vahva kuulujutt rääkis, kuidas kolme aasta jooksul peab iga treffnerist käima vähemalt ühel olümpiaadil, vastasel korral visatakse ta koolist välja.

TRADITSIOONID

Ka Treffneri pikaajalised traditsioonid olid tuntud, kõige enam ball ja kardedut rebaste ristimine. Huvitegevustest mainiti bridžiklubi, huviga räägiti ka Facebooki loodud uute rebaste gruppidest ning sinna postitatavatest tutvustustest ja tulevaste koolikaaslaste kommentaaridest. Teati ka rääkida, et õpilasesindus on aktiivne ja et puudumiste ja hilinemistega nalja ei ole. Kokkuvõttes oli tagasiside väga positiivne. Ometi peame arvestama, et küsitlesime noori, kes tõepoolest tahavad ülekõige meie koolis õppida ning on uurinud kooli kohta eelnevalt infot. Mina jäin aga rahule: pole need jutud nii hullud midagi ja kuuldused on vist pigem head.

Värsked vestlejad: noored üllatasid müütidega.

KRISTEL ZIMMER

“TÜDRUK, KAS SU SILMADES ON PAABELI SEGADUS, SEST MUL ON KEEL SÖLMES.”

Võiksin selle liigitada isegi parimate *pick-up line*’ide sekka, mida ma kuulnud olen. Kõnealust lauset kasutades saab demonstreerida keelemängu (milline kalambuur!), oma tarkust ajaloovaldkonnas ning ka kiindu-

Isabel Jezierska (10D):

Raamat: **Urmas Väljaots “Minu Pariis”**
 Film: **“The Wolf of Wall street” (2014)**
Pick-up line: **“Tüdruk, kas su silmades on Paabeli segadus, sest mul on keel sõlmes.”**

KÕIGE HALVEM...

must väljalitu vastu. See seks nii kauaaegsele armsa- tavale kohvikus - soe tunne kaunis väljend sobib ütlemi- male kui ka viie-minuti-tut- südames on garanteeritud!

Andre Pettai:

Raamat: **Mihkel Raud “Musta pori näkku”**
Pick-up line: **“How you doin’?” Joey Tribbiani esituses**
 Film: **Midagi Steve Martini kustumatust repertuaarist**

KÕIGE HALVEM...

ANDREA UIBO

Esitasin endale väljakutse ja otsustasin kurikuulsa Joey Tribbiani *pick-up line*’i ära proovida.

Joey ülima sarmikuse endast väljatoomine polnud mulle suureks üllatuseks üldsegi mitte kerge - tuli mitu-mitu õhtut järjekindlalt ja visalt peegli ees harjutada. Ühel järjekordsel reede õhtul läksime sõbrannadega välja.

Olime ainult natuke aega baaris istunud, kui juba jäigi meile silma seltskond katsealusteks ideaalselt sobivaid noormehi. Ühega neist tekkis silmside ja teadsin - nüüd on aeg!

Tõusin püsti ja kõndisin enesekindlalt baarileti äärde, oodates noormehelt samasugust käitumist. Mees mõistis, sammus minuni ning hetkegi ootamata kasutasin võimalust. Manasin näole hoolikalt harjutatud salapä-

rased naeratuse, keerutasin juuksesalku kelmikalt ümber sõrme ning küsisin noormehelt oma kõige hurmavamast häälega: „How you doin’?“. Olin kindel, et see töötas - ma sain suurepäraselt hakka-ma. Kahjuks ei olnud noormees sama meelt. Ta nimelt ehmus *pick-up line*’i peale silmnähtavalt ning tõttas ummisjalu enda lauda tagasi. Oma lohutuseks mõtlesin, et äkki ta pidas mind hoopis välismaalaseks ja sealt kadus

juugus. Nii mind sinna üksinda jäetigi ja ma pidin tollet hetkel tõdema, et õpetaja Andre Pettail oli õigus - see ON

DANIEL KÜTT

Minu arvates ei ole see üldse halb *pick-up line*, sest seda saab kasutada mitmel moel. Näiteks laususin seda vanemas eas olevale kassapidajale, kes oleks jalust rabatuna end vigastanud. Õnneks ta istus, nagu müüjad ikka. Proovisin ka lillega: valgusfoori oodates võtsin välja roosi ning laususin need sõnad

Paul Neitsov (inimene tänavalt):

Raamat: **O.Luts “Talv”**
Pick-up line: **“Kuidas sa, lilleke, siia sattusid?”**
 Film: **“Kormoranid ehk Nahkpükse ei pesta”**

KÕIGE HALVEM...

ühele noorele punapeale, kelle nägu muutus lille nähes peast punasemaks. Kuigi kokkuvõttes peletasin ma ta hoopis endast eemale, oli *pick-up line* üpriski tulemuslik.

APPI! Kes minust saab!?

ANDREA UIBO

Selleks, et teada saada, milline siht on meie treffneristidel silme ees, korraldasime väikese küsitluse. Uurisime õpilaste edasisi plaane ja unistuste ametit. Vastused olid küllaltki ootuspärased. Nii nagu arvata oli, siis oli valdaval enamusel sooviks minna edasi õppima ülikooli. Treffner-ülikool-rikkaks on ju meile kõikidele teadantund tõde.

LOODUSKLASS = TULEVANE ARST?

Samuti uurisime, kui palju saab õppesuuna ja edasisi plaanide vahel paralleelse tömmata. Suuri üllatusi ei olnud. Reaalklassides oli tõepoolest läbivaks sihiks matemaatika, füüsika või IT. Loodusklassis - nii nagu arvata võib - olidki enamik vastustest seotud meditsiiniga. Humanitaaride vastused olid küll täiesti äärmusest äärmusesse: alates fitnessstreenerist kuni südamedikurrurgini. Huvitav fakt on seegi, et humani-

Mida teha edasi peale keskkooli lõpetamist? See on küsimus, mis mölgub ilmselt kõigi õpilaste peas. Viimaste Miilangu uuringute põhjal ei tea koguni 185 treffneristi, mida peale kooli lõppu oma eluga pihta hakata.

taaride vastuste seast leidsime me ühe(!) õpilase, kes soovib minna edasi õppima ajalugu ja mitte ühtegi treffneristi, kes sooviks minna näiteks kirjandust õppima. Hummid, mis toimub?

TREFFNERISTID JA MEDITSIIN

Kõige populaarsem valdkond õpilaste vastuste seas oli meditsiin. Ja kirjas polnud mitte lihtsalt arst, vaid unistuste ametiks olid näiteks

lõua- ja näokirurg, neurokirurg, loomaarst, kardioloog ja paljud teised. Teiseks populaarseks valikuks oli õigusteaduskond. Väga kiiduväärt valikud, treffneristid!

lõua- ja näokirurg, neurokirurg, loomaarst, kardioloog ja paljud teised. Teiseks populaarseks valikuks oli õigusteaduskond. Väga kiiduväärt valikud, treffneristid!

AHVATLEV VÄLISMAA

Kuigi enamikus vastustest võis leida märksõna „ülikool“, siis ligikaudu iga viieteistkümnes treffnerist vastas, et plaanib jätta aasta vahele ja maailmas ringi vaadata. Samuti plaanivad mitmed minna vabatahtlikuna tööle. Väga populaarne on ka plaan minna välismaale ülikooli. Eestist plaanisid kõige rohkem lahkuda just rebased.

TREFFNERIST „REPORTERI“ ILMATÜDRUKUS
 Vastuste lugemine oli üks lõbus töö, kuna paljud olid seda küsitlust täitnud läbi huumorivõtme (ma vähemalt loodan). Värvikamad unistuste ametid olid näiteks pakapikk, diktaator,

jäätisemüüja ja „Reporter“ ilmatüdruk. Üks õpilane avaldas lausa soovi saada jumalaks. 11. klassi neiu unistuseks oli saada Disneylandi printsessiks. Leidsin ka ühe ameti, mis oleks ilmselt meie kõikide südamesoov - olla toitumise degusteerija ilma paksuks minemata. Tulevikus võime vilistlaste seast leida ka loomulikult kassipsühholoogi ja hobulausaja.

LIHTNE JA ARMAS – SOOV SAADA ÕNNELIKUKS

Küsitlusi lugedes leidsin ka väga palju armsaid soovide. Lausa mitu õpilast vastasid, et nende soov on olla tulevikus hea ja õnnelik inimene. Olgem ausad, see on ju meie kõikide eesmärgiks. Hea treffnerist, ükskõik, kas sa siis soovid saada USA presidendiks (nii nagu üks kümendik) või trollijuhiks, kui see on see, mida sa armastad, siis pole valiku õigsuses kahtlust.

Kevad 2014 - loe oma saatust!

JOHANNA ADOJAAN

JÄÄRAL tasub järgida vana Eesti tarkusetera: kuula õpetaja rahulikult ära, nooguta ja tee ikka nii, kuidas ise paremaks pead. Hea aeg rabada oma sõpru keemiliste lokkide ja blondeeritud peaga (mulletid on tagasi!).

SÖNN: Sinu jõulisus, kangekaelsus, isekus ja armastus kõige asise vastu lööb eriti lõkkele. Peaksid investeerima suurema koolikoti ostmisse. Koolipäeva lõpul lükka sinna vaikselt ka pinginaabri asjad. Õhtul loe läbi enda õpikud ja siis sõbra omad. Sind ootab helge tulevik!

KAKSIKUTE elu on muutunud Marsi ja Jupiteri vastasseisu tõttu erakordseks - keskendudes keemiale, pöruvad prantsuse keeles, süvenedes ajalooesse, hävid matemaatikas. Kasuta ära oma kosmilist kaksikueelist - kaks pead on ikka kaks pead (arengukoostöö ja spikerdamine).

VÄHK: Sinu kõva koorik on kaitsnud sind Amburi noolte, Skorpioni salvamiste, Jäära jäärapäisuse ja Kalade liginemiskatsete eest. Nüüd heidad maha oma kõva kooriku ja nähtavale tuleb su vähem tuntud pool - suur, kuid nõudlik süda. Sinu pehmed, aga kütkestavad sõrad haaravad oma võimusesse pea kõiki. NB! Hoidu punastamisest!

LÖVIDE tegemisi ümbritseb kevadel salapära ja müstika. Väidetavalt magab lövi 20 tundi ööpäevas, samas on kohalikud vaatlusandmed näidanud, et lövikoopas põleb alati tuli. Sa ei tohi kaotada valvsust!

NEITSI: Planeetide vastasseis on tekitanud olukorra, mil ka süütu eksimine komakohaga võib valusalt kätte maksta - olgu tegu matemaatika või emakeelega. Korrutamise on targutamise ema, ole eksamil ja arvestustel eriti tähelepanelik.

KAALUD: Kas õppida või mitte? Kas minna kooli või mitte? Kas panna must pusa või veripunane pluus? Kas kingad või ketsid? Milles küsimus! Kuu on praegu Marsi mõju all - õnnelikuks saad ainult siis, kui teed nii, nagu ema ütleb.

SKORPION tunneb, et tema kest jääb kitsaks. **L a h e n d u s e k s** on liitumine väitlustiimiga: saad süüdimatult salvata ilma kedagi solvamata. Kuu seis soosib varjust päikesekätte tulemist. Kulub ära D-vitamiin ja päikeseline aknaäärne koht klassis.

AMBURITEL on pea pilvedes. Neide painab iidne küsimus, kas reaali või looduse poisid. Armunool tuleb sihtida pehmesse kohta. Sinu pilk on särav ja terav nagu kuldne nooleots. Ära imesta, kui loodusklassi kutid sind oma terraariumielukate heaolu nimel kärbsepüüdjana kasutavad. Sa ei usu, kuid võid kaks kärbest ühe noolega tabada.

KALJUKITS: Edasipüüdlikkus ja ambitsioonid on kaljukitse pärusmaa. Kui vahel tundub, et kaaslased ja õpetajad ei mõista sind, ära kurvasta. Rühi kõrgemale, pühi pudemed oma metafooriliselt kitsehabemelt. Pole kaugel aeg, mil vaatad neile kõigile ülevalt alla.

VEEVALAJA: Ees on tundeline kevad. Humanitaaride veevalajatel tuleb lasta valla tunded ning neid loomes väljendada: ideaalsed tingimused lõpukirjandiks. Hoidu eestlaslikust tuimusest ja alalhoidlikkusest. Tunnete väljendamine on raske, kuid ometi ei tohi venitada, sest muidu ähvardab üleviimine reaalklassi.

KALAD: Esimesed päikeselised kevadpäevad panevad sind õhku ahmima. Eriti ohtlikuks muutub olukord, kui kohtad tänaval kassnaist. Siis võid olla kindel, et pead igas aines vastama. Ära heida meelt, sa vajasidki külma dušši. Päeva lõpus oled kõige kaunim, õnnelikum ja libedam.

- 1) Millised on Unenäoklubi 3 põhitõde?
- 2) Mitu treffneristi soovib edasi õppima minna kirjandust?
- 3) Millised välismaised poed meeldivad *best-dressed* Paulale?
- 4) Mis nimelises hotellikompleksis ööbis Kristel Zimmer Sotšis?
- 5) Mis nimelist näitust soovib minna Anni Jürgenson Kumusse vaatama?

LOEJA VASTA!

Vastused sisestage aadressil **QR.NET/MIILANG** enne 2. maid!

Õigesti vastanute vahel loosime välja koogi ja kohvi Werneris ning Kohvipausi salati ja kuuma joogi!